

УБИЕЦ

© Васил Панайотов, *автор*
© Дамян Дамянов, *художник на корицата*
© Сиела Норма АД

София 2016

ISBN: 978-954-28-2004-8

Васил панаїотов

УБИЕЦ

 ciela

С благодарност към Ваня Щерева

МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ
ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МВР – ВАРНА
ПЕТО РАЙОННО УПРАВЛЕНИЕ ПОЛИЦИЯ

ДО РАЙОННА
ПРОКУРАТУРА
ГР. СОФИЯ

Приложено Ви изпращаме ДП №16/08.07.2012 г.
по описа на РУП Варна, с мнение за предаване
на съд на обвиняемия Велин Попов Велински, ЕГН:
8206306541, живущ в гр. София, в.з. Малинова
долина, ул. „Клен“ № 7, за извършено престъпле-
ние по чл.115 от НК.

Приложения:

- 1.Заключително мнение на главен дознател
Петър Лилов
- 2.Опис на досъдебно производство №
16/08.07.2012 г., 5 РПУ гр. Варна
- 3.Приложение към обвинително заключение,
съгласно чл. 235 от НПК

Наблюдаващ прокурор: Д. Николова

16.07.2012 г.
гр. Варна

ГЛАВЕН ДОЗНАТЕЛ:
/Петър Лилов/

Точка 7 от Приложение № 2 – Опис на досъдебно производство № 16/08.07.2012 г., 5 РПУ гр. Варна:

САМОПРИЗНАНИЕ

от

Велин П. Велински,
ЕГН: 8206306541, от гр. София,
в.з. Малинова долина, ул. „Клен“ № 7

Г-н Главен дознател, с настоящото доброволно, и както съзнателно реших – преди среща с моя адвокат, Ви предоставям подробни писмени самопризнания, даващи информация за всички мои действия и намерения, хронологично предхождащи и смислово предопределящи събитията около убийството на Илийчо Кирилов. Известно ми е, че всяко изопачаване на фактите, с цел манипулация на следствието, подтиквайки го към вземане на решение в моя полза, ще се разглежда от съда като утежняващо вината ми обстоятелство и заявявам, че написаното по-долу от мен отговаря на истината и че е цялата истина.

И така. Всичко започна в петък...

петък, 30.06.2012

20:20 ч.

Миришеше на кожа. Ама както мирише на кожа в салона на нов автомобил, нали, а не примерно на кожух, стоял цяло лято в скрин с нафталин. Миришеше на кожа и на тежък дамски парфюм. Тежкият дамски парфюм идваше от една лека жена, ама както е лека една жена, когато е фина и грацилна, а не примерно, когато е на повикване. Леката жена беше жена ми. И точно в онзи момент на онази юнска вечер, последната преди първата юлска утрин, тя ловко изпреварваше с новото си BMW останалите, не толкова нови автомобили, плъзнали по най-красивия булевард на най-големия град на най-грозната малка страна на света. След най-красивия булевард щяхме да минем по най-жълтия булевард, а после и по няколко най-обикновени улички, за да стигнем дотам, закъдето бяхме тръгнали – фамозния ресторант FAMOUS.

– Едно питие само! Обещавам! – каза Вяра и ме погледна, както се гледа, когато искаш да обещаеш нещо.

Вяра ми обещаваше питие. Само едно питие. Онази вечер, за не знам си кой път вече, Вяра ми обещаваше само едно питие в ресторант FAMOUS. Едно-единствено, без много шум, без много хора и без много свещи. Само ние. Двамата. Ресторантска романтика в бяла тишина и скандинавско спокойствие. Трябваше да ми обещава. Трябваше да ме убеждава. Когато ставаш на десет, нямаш търпение да пораснеш голям, само дето голям ти се струва всеки, който ста-

ва на двайсет. Трийсетгодишните ти се струват вече старци, а именно на толкова ставах аз тогава и хич не намирах повод за радост от това, камо ли да се насиля да симулирам някаква радост публично. Предпочитах да се завия през глава и да проспя празника.

– Едно питие само, а после се прибираме, аз си сипвам второ, а ти се завиваш през глава и си проспиваш празника, става ли? Или и ти ще си сипеш с мен още едно, ще пийнем умерено и ще се чукаме прекалено?

Да се чукаме прекалено... Тук тя прекали. Макар че тази тема присъстваше все още в разговорите ни, макар още да вярвахме, че се желяем, с Вяра се чукахме все по-малко и все повече свиквахме с това. Чукахме се както и празнувахме – по повод.

– Аха! Или ще направим това, което правим винаги – ще си сипем питие, ще се завием през глава и ще проспим секса.

– Защо вече не се любим? – попита ме Вяра след цяла тревожна минута.

– Вече не се любим, защото вече не сме влюбени – казах аз с преиграна веселост. – Но можем поне да правим секс...

– Тази вечер ще правим секс! – закани се тя.

– Да бе, да! Сексът по команда е като празнуването по повод. Не става така. Нали видя! Днес имам повод. И какво от това? Върза ме на повод, за да ме доведеш в ресторанта. И защо? Защото не искам просто.

– Не ме искаш?

– Не, бе! Не искам да ходя на ресторант. Искан да си стоим вкъщи и да правим секс.

– Добре де, щом и двамата го искаме, защо не го правим?

– Не знам, ти кажи, ти предложи ресторанта...

Млъкнахме. Не беше много честно да я обвинявам така. И двамата се отдръпнахме едновременно от плътта. Всичко ни протичаше едновременно. Всичко ни беше еднакво. Всеки от нас можеше да живее известно време живота на другия, без дори да се усети, че е в живота на друг.

Бяхме почти деца. Бяхме си първите. Нямахме с кого да се сравняваме. Изглежда, заради това така си паснахме. Всеки видя в другия себе си. И го обикна с най-висшата любов – любовта към самия себе си. Бяхме едносъщностни. Бяхме еднакви. Дори инициалите ни бяха еднакви.

Слънчев сутрешен плаж в Созопол. Седемнайсет сиви години от нощта, в която съм отворил черните си очи, до деня, в който видях жълтите ѝ коси. За мен цветът на космите по главата на жената не е важен и никога не го забелязвам даже, но когато морският вятър разроши нейните и пръсна встрани разпилени кичури, се сетих за френската реплика на Тарзан – Рахан, и за това колко красив беше той сред черните диваци в племето. В Черното море също чернееха много хора. Предимно от племената българи и румънци. Беше средата на месеца, падащ се среден за годината, падаща се последна за света, ако можеше да се вярва на предсказанията и масовата истерия по предстоящия проблем 2000, така че гълпи туристи идваха да почернеят от лъчите на нашето слънце, преди окончателно да изгорят от мълниците на Неговия гняв. Преди да се разгневи обаче, Той бе решил пак да си поиграе на Бог или както е в неговия случай – просто да си поиграе, събирайки две изгубени души, от две прозаични родни места, на едно романтично трето, където двете отново да се родят. В радостта на едно раждане винаги присъства болката от едно страдание и след като в онзи ден я видях на плажа, на следващия не я видях никъде. На следващия също. Както и този след него. Беше си тръгна-

ла. Моят първи ден в Созопол се паднал за нея последен. Но моят първи ден с нея не стана последният ѝ ден без мен. Превърнах почивката си в работа, докато разбере, че името ѝ е Вяра, Вяра е от Пловдив, от Пловдив веднага заминава за Париж, където един месец ще живее и дивее със свои стари френски другари, преди пак да се върне тук, за да учи в Нов български университет. Изчислих, че вероятността младо момиче от провинцията на България да се върне в провинцията на света, след като е прекарало един месец между краката му, е незначителна, но все пак достатъчна, за да послужи за стимул на едно младо момче от София да изчака един месец на място, вместо да тръгва да я търси в Париж. Намерих я на третия ден от обсадата ми на университета. Понеже знаех само малкото ѝ име, нямаше как да я проследя по списъци, затова просто се подпрях на парапета и зачаках. На третия ден, точно както става в приказките, я видях. Оставих я да ме подмине, защото нямаше куража да я срещна в лице, и заложих на изненадата. Приближих се отзад и я хванах за ръка.

– Здравей! – казах ти аз. – Видях те в Созопол. Три дни чакам да дойдеш тук.

– Здравсти! – каза ми ти. – И аз те видях там. Трийсет дни чакам да дойда тук.

Ако дотук всичко се бе развило като в приказка, оттук всичко се разви като в телеграма. Същия ден с Вяра излязохме заедно. Седмица по-късно заживяхме заедно. Месец по-късно бяхме на меден месец. След няколко години се роди Ема. След още няколко – Емо. Сега, тринайсет години по-късно, аз, Вяра, двете ни деца и едното ни куче живеехме спокойно и предимно щастливо в една от вилните зони в подножието на вулкана Витоша.

И двамата завършихме нейния Нов български университет. Най-полезното знание, което неприложимата в пазар-

на среда специалност „Българистика“ ни даде, бе да не си губим времето в скромната система на образованието, а да насочим усилия в разравяне чернозема на икономиката. Почвата се оказа твърда, но след като заедно ступихме няколко плуга, нещата потръгнаха. Двата се впрегнахме и ето ни сега – почти успели и почти все още млади, с не особено ясен за съседите ни бизнес, но с безупречна данъчна декларация и, както ни увери счетоводителят, законен произход на парите. Имахме пари, но имахме и време, през което да ги харчим. Имахме светски приятели, които подбирахме внимателно, но и няколко истински, които пазехме внимателно.

Точно в онази вечер обаче не исках да виждам нито едините, нито другите. Исках само да пристигаме по-бързо във FAMOUS и по-бързо да си ходим оттам.

Сигурен бях, че Вяра бе избрала FAMOUS заради триумфа на появяването. Входът на заведението представляваше осветен от прожектор подиум, до който с автомобил се стигаше по – забележете! – застлана с червен килим алея. Червеният килим по някакъв мистериозен начин винаги си оставаше червен дори когато автомобилите навън газеха в най-сивата януарска киша. Архитектурата на сградата бе съобразена с този претенциозен акцент и стъклените ѝ стени даваха идеална възможност посетителите да упражняват социален мониторинг, надвесени над чиния с непроизносимо италианско ястие.

Вяра спря рязко и само дебелият килим попречи на гумите да изсвистят. Появи се едно джудже, отвори вратата, подаде ѝ ръка, помогна ѝ да излезе навън, седна в колата и я откара нанякъде. Под ярката светлина на прожектора и вероятно стотиците очи, заради които светлината бе толкова

ярка, не успях да се почувствам famous. Почувствах се fly, която лошо дете е нагряло с лупа, за да ѝ пламне задникът. На Вяра обаче ѝ харесваше. Тя се завъртя така, че никой от присъстващите да не се почувства пренебрегнат, хвана ме под ръка и ме дръпна вътре.

– Едно питие само – обеща ми за трети път.

Всяко обещание е валидно само към момента на даването му. И има две причини за това, едната не е предумишлена, другата е. Първо, човешките намерения, дори и добрите, са неустойчиви на времето, и второ – хората, дори и добрите, лъжат.

Хлътнахме вътре и аз хлъцнах. Винаги съм нащрек, когато нещо изглежда по-скъпо от мен, а във FAMOUS дори портиерите приличаха на банкери. Банкери, рентиери и милионери седяха по масите, а сервитьорите, които ги обслужваха, се различаваха само по таблите си от тях.

Естествено, места нямаше. Трепнах от радост, решил, че ще ми се размине, когато чух Вяра:

– Върви след мен! Имаме сепаре.

– Двама души за по питие на цяло сепаре? Дай да изпием по едно на бара.

– Ще видиш... – само ми каза тя. После ме дръпна за ръката и тогава наистина видях.

– ИЗНЕНАДАААААА!!! – крещяха те.

Моите приятели. Истинските ми приятели, не ония сноби, седяха на една от масите, а аз даже не осъзнавах, че те седят там нарочно. Тихо изпсувах малките мащаби на най-големия град и свития сфинктер на светските му места. Замислих се колко процента е вероятността човек да попадне на половината от десетимата си приятели в град, в който дори другата половина е в някое от десетте популярни за

посещение заведения. Изчервих се и ме досрамя, че съм ги излъгал, казвайки им как ще прекарам рождения си ден в леглото, а ето ме сега, буден, изтупан и очевидно празнуващ, без да съм поканил на празника нито един от тях.

Това с изненадата го бях срещал само по филмите, винаги с тънкото подозрение, че цялата тая работа е нагласена, защото няма как един средно бдителен нетъп човек да бъде изненадан с толкова евтин заговор. Оказа се, че е възможно и че или работата не е нагласена, или аз нетъп не съм. Защото се вързах. И едва след първото питие почнах полека да се развързвам. А приемливата перспектива за само едно питие прерасна в разточителна вечеря от същите онези непроизносими италиански ястия, за които друг италианец, със също така непроизносимо име – Масимилиано Дзампини – открил, че са по-вкусни, когато звучат по-добре. За десерт на компота си поръчах компот. Името му звучеше както когато се опиташ да кажеш компот, ама на обратно и с компот в устата. Разбира се, простих на Вяра, която ми подари стар съветски часовник SEKONDA, произведен заедно с мен, през 82-ра, и отброил всяка една секунда от живота ми досега. Имаше кожена каишка, беше солиден, но семпъл, не много красив, а с годините елегантно повяхнал. Вяра каза, че прилича на мен. За разлика от мен обаче, можеше куп неща. Можеше да отчита изгрева и залеза, вечно да следи дните с календар и вярно да показва посоката с компас. Приятелите ми се оказаха достатъчно тактични да не домъкнат със себе си вързопи с дарове, от които на мен да ми стане още по-неудобно, че не съм ги поканил.

След началния ми стрес всички много се смяхме, дори на Алексей – смелия ни счетоводител, без скрупули и без тлъстини по тялото си – от смях му се схвана някакъв мускул

на корема и всички жени се редуваха да го пипат и двусмислено да ахкат колко му бил твърд. Мелиха, която преди време много ни помогна в бизнеса с турско злато, притесни сервитьорите, поръчвайки си боза, и след като те все пак успяха отнякъде да ѝ намерят боза, притесни и посетителите, като надигна дълбоката чаша, без ръце, само с уста, изля бозата в гърлото си, както се излива кофа в бунар, и облиза с език стените и цялото дъно на чашата.

На излизане се сдърпахме с някакви пияни руснаци, които категорично отказваха да си тръгнат без Мелиха, докато тя крещеше на своя турски руски, че прави номера дори още по-хубаво с „Руский стандарт“. Сметката беше с три цифри. Бакшишът също. Вяра плати.

Поради общото състояние на гостите в края на вечерта изпращането не включваше церемониална показност. Джуджето ни докара колата, но този път на място, където вече нямаше кой да ни види. Вяра беше пила, затова карах аз. Тогава почти не пиех. Въздържах се. Въздържах се от много алкохол, въздържах се от много цигари, въздържах се от мазна храна, от сладка храна, от солена храна, въздържах се от негативни емоции, от мръсен въздух, от лоши маниери, от черна работа, от бели наркотици, от червени меса, а както по-късно се оказа – от цялото цветно многообразие на живота.

събота, 01.07.2012

12:30 ч.

Въпреки че имаме домашна прислужница, някои зони от почистването на къщата излизаха извън сферите ѝ на компетенция. Орфана беше пуерториканка, за която нямах никаква представа как и защо ѝ бе хрумнало да прелети десетте хиляди километра, свързващи тропическото щастие на островните хасиенди с умереното нещастие на източноевропейските ни панелки. Нямахме нужда от помощ в домакинството, наехме я по-скоро за престиж. Орфана притежаваше онзи автентичен дух на латиноамерикански матриархат, познат от телевизионните сериали, облъчващи зрители в зрелите часове на деня.

Вече трета година тя живееше с нас. Сутрин правеше закуска, а вечер переше и гладеше мои ризи. Какво правеше по обяд, никога не разбрах. Сигурно бършеше прах или зяпаше ония сериали, ронейки носталгични въздишки.

Къщата не беше кой знае какво. Решихме да я направим само на един етаж, но разстлан върху по-голяма площ. Американски тип, но с българско качество, австрийски тухли и гръцка арматура. Състоеше се от седем отделни стаи, голям хол, кухня, спалня и две бани. А също и два гаража, и една колиба за бултериера Хамър. Вярно се гнусеше чужд човек да ѝ влиза в баните, затова всяка събота двете бани ги миех аз. Лъсках плочки и тоалетни, докато не заблестят като усмивката на Освалдо Риос.

Събота. Цял свят цяла седмица чака да дойде събота, за да си почине. Аз я чаках да мине. Лежах дълго в леглото и